

Hồi 16

Thái Hư vì sao đuổi môn đồ

Âu Dương Thu tuy lòng rất hiểu, mình mà ngã xuống là sư muội Tiểu Thúy khó thể thoát chết dưới tay Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn, nhưng bụng đau như ruột đứt tim vỡ, ngay cả bản thân còn lo không nổi sao thể lo cho người khác?

Chàng vừa định nhắm mắt, chờ đợi Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn giết xong Tiểu Thúy rồi đến lượt chàng, chợt nghĩ đến đại thù chưa báo, một niềm bi phần hết sức mãnh liệt đã kích động quyết tâm cùng chết với kẻ địch.

Thế là, chàng cố vận đê một hơi chân khí, cắn răng dồn công lực Càn Khôn Nhất Khí Chưởng vào hai tay, người đang ngã xuống đột nhiên vọt lên, song chưởng cùng lúc tung ra, một nắm Triệu Tam Đường và một nắm Ngụy Minh Viễn.

Thì ra Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn liên thủ giao chiến với Tiểu Thúy không hạ nổi, hết sức sốt ruột bỗng thấy Tiểu Thúy rú lên một tiếng thảm thiết, người rơi thẳng xuống suối.

Sự biến quá đột ngột, bất kỳ ai cũng có lòng hoài nghi cho là đối phương giả trá. Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn tuy cùng vung binh khí quét ra nhưng không khỏi chần chờ trong thoáng chốc và ngay trong khoảnh khắc ấy, một chiêu Càn Khôn Nhất Khí chưởng thí mạng của Âu Dương Thu ập đến.

Bởi Âu Dương Thu đã vận hết công lực bình sanh nên chưởng lực tốt cùng cương mãnh, uy lực kinh người.

Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn tuy phản ứng nhanh, tung mình thoái lui, song vẫn bị chưởng kinh hất bay lên cao hơn ba trượng, một người va vào vách núi, mặt mày choáng váng, mắt nổ đom đóm, một người rơi xuống suối Cam Lộ, uống đầy một bụng nước, nhưng đều không bò dậy nữa.

Nhưng Âu Dương Thu cũng không còn chịu đựng nổi nữa, người ngã chúi xuống, khi sắp chạm đất, lộn người lên rồi nằm yên bất động.

Thật trời xui đất khiến, ngay khi Âu Dương Thu ngã xuống, bụng đau đến mức khiến chàng lộn người, một bàn tay đã tình cờ chạm vào quả Chu Quả còn lại trong túi áo.

Chàng tuy nội phủ đau đến mức ngay cả rên cũng không nổi nhưng đầu óc hãy còn sáng suốt, sức nhớ mình với sư muội cũng bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, hay vì

mình vận công quá mức nên khiến kích độc phát tác? Vậy là mình quá sơ suất, chỉ lo cứu người mà quên mất bản thân, cũng may trên người còn có Chu Quả, nếu không thì...

Những ý nghĩ ấy lướt nhanh qua trong đầu chàng nhưng lúc này toàn thân chàng co giật, hai mắt tối sầm, đầu óc cũng muốn nổ tung, không còn đủ sức móc Chu Quả trong túi áo ra nữa.

Thế rồi, bàn tay chàng chỉ thò được vào trong túi áo, một cơn đau dữ dội trong bụng đã khiến chàng ngất xỉu.

Âu Dương Thu nghĩ không sai, chàng với Tiểu Thúy vì vận công cứu chữa cho quần hào đã tiêu hao chân nguyên quá nhiều, chẳng thể tĩnh tọa điều tức với tâm pháp huyền môn nên kích độc của Thất Tuyệt Đoạn Hồn Tán vốn bị chân nguyên dồn nén trong bụng đã thừa cơ phát tác, lại thêm một hồi kích chiến với ba cao thủ, để rồi cùng lúc độc phát không chịu nổi.

Nếu hai sư huynh muội mà không nhờ từng được ăn Chu Quả, nội lực thâm hậu, e sớm đã độc phát ngã gục rồi.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, Âu Dương Thu tưởng như vừa từ trong một cơn ác mộng hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Tiểu Thúy đang nằm bên cạnh, quần hào đứng vây quanh và đều đang nhìn mình.

Cảnh tượng ấy thật khiến chàng chẳng rõ mình còn sống trên đời hay không?

- A ha! âu Dương huynh đệ đã tỉnh lại rồi. Các vị thấy sao, lão phu phán đoán không lầm chứ?

Âu Dương Thu đưa tay dụi mắt, nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì ra là Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã.

Chàng hết sức lấy làm lạ ngồi bật dậy, vừa định cất tiếng hỏi Tề Đông Dã bỗng thấy Tiểu Thúy môi động đậy mấy lượt, bật ra một tiếng thở dài rồi cũng mở bừng mắt.

- Ói chà! Vật này thật là thần diệu, chúng ta phục nguyên hẳn cũng nhờ quả cây ấy. Man Ngưu Vương Đại Niên mặt vàng râu ngắn, mày rậm mắt to, cao lớn vạm vỡ như trâu rừng, y vừa nói đến đó đã bị Tề Đông Dã ngắt lời:

- Vương huynh, đó còn phải nói, nếu không phải âu Dương thiếu hiệp dùng quả này cứu sống chúng ta, e mọi người đã vùi xương trong Tinh Tinh Thạch rồi. Ha ha! âu Dương thiếu hiệp, quả cây màu đỏ sậm mà tay thiếu hiệp nắm chặt lấy có phải là Chu Quả mà thiếu hiệp đã tìm được ở Đại Tuyết Sơn dùng để cứu chữa mọi người không?

Âu Dương Thu đưa tay sờ túi áo, thấy Chu Quả đã không còn, mới vỡ lẽ gật đầu nói:

- Được chư vị kịp thời cứu giúp, tại hạ với tệt sư muội mới thoát chết, ơn đức này tại hạ sẽ trọn đời khắc ghi...

Man Ngưu Vương Đại Niên tính bộc trực chất phát, vội tiếp lời:

- Âu Dương thiếu hiệp không nên nói vậy, nếu không nhờ thiếu hiệp với lệnh sư muội thân thông quảng đại, bất chấp muôn vàn gian khổ tìm được quả cây ấy mang về đây. Hừ! e mọi người thấy đều táng mạng cả rồi, tại hạ không biết kẻ khác thế nào, riêng Vương Đại Niên này thấy tính mạng mình chính là nhờ thiếu hiệp giữ lại...

Y nói đến đó, vẻ khích động vỗ vỗ vào bộ ngực rắn chắc của mình, nói tiếp:

- Tính mạng Vương mỗ là do âu Dương thiếu hiệp giữ lại, vậy từ nay âu Dương thiếu hiệp có việc gì cứ sai bảo, dù lên núi đao hay xuống vạc dầu, Vương Đại Niên này mà nói ra một lời hàm hồ nào, chẳng phải là do mẹ đẻ ra.

Wương Đại Niên này tuy lỗ mãng ngốc nghếch nhưng rất có nghĩa khí, ân oán phân minh, lời nói của y thật chân thành, hào khí ngút mây.

Thế nên, y vừa dứt lời, hơn hai trăm hào kiệt đứng quanh liền tức đồng thanh phụ họa, sẵn sàng ra sức vì Âu Dương Thu, hào tình thật phấn khích.

Âu Dương Thu không ngờ vấn đề rắc rối này lại dẫn đến kết quả như vậy, vội vàng đứng lên thi lễ một vòng cảm tạ quần hào và lướt thuật lại chuyến đi Đại Tuyết Sơn tìm Chu Quả của mình và sư muội, với tin tức về hành động trọng đại của Đại Nguyên giáo, sau đó lại nói về việc giải độc cho họ và động thủ với người của Hải Long hội.

Chàng đang mãi mê kê bổng nghe một tiếng trong trẻo gọi:

- Sư huynh! Sư huynh!

Chàng sững sốt ngoảnh lại nhìn, bất giác mừng đến mức cơ hồ nhảy cẫng lên. Thì ra người gọi chàng chính là Tiểu Thúy.

Âu Dương Thu vui mừng khôn xiết nói:

- Ô! Sư muội... nói được rồi hả?

Tiểu Thúy lúc này cũng đã hoàn toàn hồi phục, đứng bên cạnh chàng hết sức khích động, gật đầu cười nói:

- Sư huynh, lúc tiểu muội tỉnh lại, bỗng cảm thấy cổ họng ngứa ngáy nên đã...

- Nên đã gọi sư huynh trước, phải không?

- Tiểu muội chỉ thử thôi, thật không ngờ đã gọi ra tiếng...

Tiểu Thúy bỗng ghen lời, đưa mắt nhìn Âu Dương Thu, hai gòong lệ chảy dài xuống má.

Con người đến lúc vui sướng cực độ luôn tuôn trào nước mắt, Âu Dương Thu rất hiểu nỗi lòng sư muội lúc này, bèn vỗ vai nàng nói:

- Sư muội đã nói được rồi, hẳn đó cũng là do công hiệu của Chu Quả, sư muội nên vui mừng mới phải, tại sao lại khóc...

Tiểu Thúy cười khúc khích, vội lau nước mắt nói:

- Tiểu muội đâu có khóc, tiểu muội chẳng phải rất vui mừng là gì?

- Vậy mới phải chứ!

Âu Dương Thu an ủi sư muội xong, lại quay sang quần hào nói:

- Giải khốn phò nguy vốn là bổn phận của người trong giới võ lâm, tại hạ với sư muội tìm được Chu Quả, tuy cứu chư vị, nhưng cũng cứu bản thân, đồng thời lại ngẫu nhiên chữa khỏi bệnh câm của tỳ sư muội, nếu không nhờ chư vị đã ngăn chặn người của Hải Long hội trong lúc tại hạ với tỳ sư muội hôn mê và lại cho ăn vào Chu Quả thì tại hạ với tỳ sư muội hẳn cũng khó bảo toàn tính mạng. Do đó, thịnh tình của chư vị, tại hạ dứt khoát không dám nhận. Tuy nhiên... nếu chư vị quả thật xem trọng tại hạ, tại hạ chỉ có một yêu cầu nhỏ, chẳng hay chư vị có thể nhận lời không?

Quần hào cơ hồ đồng thanh nói:

- Âu Dương thiếu hiệp có gì dạy bảo xin cứ nói ra, chỉ cần chúng tôi khả năng, sẵn sàng tuân mệnh.

- Tục ngữ có câu, oan gia nên mở không nên thắt...

Âu Dương Thu bỗng ngưng lời, thấy mọi người đều nghiêm túc lắng nghe, bèn mới nói tiếp:

- Tư Mã cô nương bởi đau lòng phụ thân thảm tử nên nhất thời hành động sai lầm, rất mong chư vị niệm tình cô nương ấy là một người nữ lưu, từ nay đừng truy cứu việc này nữa.

Quần hào nghe xong, nhất thời bàn tán xôn xao nhưng không ai lên tiếng phản đối. Sau cùng, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã cất tiếng nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, sự việc này đợi khi nào gặp Tư Mã cô nương, để cho chính cô nương ấy giải quyết với mọi người thì hơn.

Âu Dương Thu thấy phản ứng của quần hào như vậy, bèn hỏi:

- Tề lão tiên bối biết Tư Mã cô nương với các vị nghĩa huynh của tại hạ đã đi đâu không?

Chàng vừa nói xong, bỗng lại nghĩ thấy không đúng. Trước khi chàng với Tiểu Thúy lên đường tới Đại Tuyết Sơn đã dùng Tam âm Sư Hồn Chương làm cho quần hào bất tỉnh, khi mình về đã không thấy Tư Mã Thiển Như và các vị nghĩa huynh đâu nữa, vậy thì quần hào sao thể biết được.

Nên chàng lại hỏi:

- Ba đường chủ của Hải Long hội cùng với thuộc hạ đã đi đâu rồi vậy?

Tề Đông Dã ngẫm nghĩ một hồi, đoạn mới kể lại cuộc hỗn chiến đã xảy ra lúc quần hào vừa tỉnh lại...

Bọn cao thủ ba đường Hải Long hội tuy thấy đều võ công chẳng kém nhưng nhân số quá chênh lệch, sau cuộc chiến đẫm máu, đã bị quần hào tiêu diệt sạch, không còn một tên sống sót.

Sau đó quần hào phát hiện Âu Dương Thu và Tiểu Thúy một người rơi xuống suối, một người nằm trên bờ, cả hai đều thở thoi thóp.

Lúc bấy giờ quần hào đã vớt Tiểu Thúy lên, lại thấy Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn và Hồ Chấn Sơn đang bất tỉnh, chỉ thấy La Võng Cơ thờ thần ngồi trên đất, hỏi gì nàng cũng không trả lời, như là người mất trí vậy.

Sau cùng, Tề Đông Dã đã phát hiện một quả cây màu đỏ trên người Âu Dương Thu, lúc ấy cũng chẳng biết đó là vật gì, nhưng trong tình trạng vô kế khả thi, cũng đành chia đôi quả cây ấy cho hai sư huynh muội mỗi người một nửa nuốt vào, đó cũng chỉ là thử thôi, nào ngờ chưa đầy một khắc sau hai người đã hồi tỉnh, mới biết quả cây ấy là vật quý hiếm thế.

Âu Dương Thu nghe đến đó thầm nhủ:

- Đây đúng là định mệnh an bài, mình vô tình giữ lại một trái Chu Quả, chẳng ngờ lại cứu sống mình với Tiểu Thúy, thật đúng với câu, mưu sự tại nhân nhưng thành sự tại thiên.

Chàng bỗng nhớ đến mình còn có điều cần hỏi Ngụy Minh Viễn và Hồ Chấn Sơn, bèn nhìn Tề Đông Dã hỏi:

- Ba đường chủ Hải Long hội giờ thế nào rồi?

Tề Đông Dã chưa kịp đáp, Man Ngưu Vương Đại Niên đã trầm giọng nói:

- Thấy Âu Dương thiếu hiệp với lệnh sư muội thọ thương là Vương mỗ biết ngay chính họ đã hạ độc thủ, nên đã...

Âu Dương Thu vội hỏi:

- Tiền bối đã làm gì họ rồi?

- Mỗi người một chương!

- Đã giết họ rồi ư?

- Hải Long hội chẳng có một kẻ tốt lành, chả lẽ không giết được sao?

- Chẳng phải là không giết được, chỉ vì tại hạ định qua họ điều tra thù nhà mà thôi... vậy thì cũng đành...

Vương Đại Niên áy náy:

- Ôi! Vương mỗ không ngờ lại làm lỡ đại sự của thiếu hiệp, thật là đáng chết!

Âu Dương Thu thấy Vương Đại Niên tự trách như vậy, đành an ủi y một hồi, thầm nhủ:

- Hồ Chấn Sơn và Ngụy Minh Viễn tuy đã chết nhưng Hoạt Diêm Vương La Tu hãy còn, mình cũng có thể điều tra lão ma đầu ấy.

Sau đó, chàng cùng một số người có kinh nghiệm như Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã và Kiếm Tây Tam Hiệp thảo luận về chuyện mất tích của nhóm người Tư Mã Thiển Như.

Dựa theo việc sơn động phong bế và dấu chân thú trong hạp cốc, mọi người khẳng định hạp cốc này có vấn đề, rất có thể nhóm Tư Mã Thiên Như đã gặp bất trắc, quyết định lần theo hướng đi của dấu chân thú, ngược giòng suối Cam Lộ đi sâu vào tìm kiếm.

Thế là, Âu Dương Thu nhờ Tề Đông Dã chia nửa số quần hào ở lại canh giữ cửa hạp cốc, do Kiềm Tây Tam Kiệt suất lĩnh.

Chàng không yên tâm đối với La Vỹng Cơ, đành phải tự mình dìu nàng từ từ bước đi.

Tinh Tinh hạp này sâu hun hút, không nhìn được nơi tận cùng.

La Vỹng Cơ từ lúc bị Cửu Thiên Phi Kích Giang an Đào giải trừ công lực, tuy được Âu Dương Thu với Tiểu Thúy thay phiên nhau cõng đi, nhưng đến Tinh Tinh hạp nàng hết sức mỏi mệt, yếu đến mức cơ hồ một cơn gió thổi cũng ngã.

Nàng lúc này ngoan ngoãn như một chú dê con, nép vào bên ngực Âu Dương Thu, để cho chàng vòng tay qua sau lưng từng bước từng bước dìu đi.

Nàng không nói một lời, như không hề hay biết những gì đang xảy ra, hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của kẻ khác.

Bởi trên đường từ Đại Tuyết Sơn về đến Tinh Tinh hạp, Âu Dương Thu đã hết lòng chăm lo cho nàng, nên tuy nàng như không hề quen biết Âu Dương Thu, nhưng chàng bảo gì nàng cũng nghe theo.

Lúc này Âu Dương Thu tuy dìu La Vỹng Cơ bước đi, La Vỹng Cơ đang trong vòng tay chàng, nhưng lòng chàng hết sức khổ sở.

La Vỹng Cơ quen với chàng trước, hơn nữa lại có ơn với chàng, chàng lên được Vô Lượng Sơn học thành tuyệt kỹ, phải nói nửa phần nhờ công lao của nàng.

Còn đối với sư muội Tiểu Thúy, hai người đã cùng nhau học luyện võ công suốt nửa năm trời trên Vô Lượng Sơn, sớm tối cận kề, nay lại theo chàng hành đạo giang hồ, vào sinh ra tử, luôn chiều chuộng vâng lời chàng, tình yêu đã nảy nở trong lòng hai người.

Thế nhưng, giữa hai nàng chàng phải chọn một, nhưng chàng biết phải chọn ai?

Âu Dương Thu tay dìu người ngọc vừa đi vừa suy tư, lòng hết sức băng khuâng khổ sở, chợt hình bóng ngậy thơ hồn nhiên của Lam Thái Điệp lại hiện lên trong trí não chàng...

Bỗng, Vương Đại Niên kinh ngạc cất tiếng nói:

- Các vị hãy xem, đó là gì thế kia?

Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã cũng kêu lên một tiếng sừng sốt, dừng chân lại.

Âu Dương Thu giật mình quay về thực tại, ngẩng lên nhìn phía trước, chỉ thấy cách khoảng hai mươi trượng có một vật tròn màu trắng và to như chiếc đầu treo lơ lửng trên không ngay giữa đường đi.

Lúc này quần hào đều đã dừng lại chú mắt nhìn, nhưng vì trình độ nội công có hạn, không trông thấy rõ đó là vật gì, nên hết sức thắc mắc.

Âu Dương Thu ngưng thần nhìn, chỉ thấy đó là một chiếc đầu lâu giả do người chế tạo, cách mặt đất khoảng hơn ba trượng, dường như là dùng một sợi dây sắt nhỏ buộc vào mỏm đá trên vách núi.

Vì Tinh Tinh hạp càng tiến vào sâu càng hẹp nên hai bên vách núi ngay chỗ treo chiếc đầu lâu gần như dính liền nhau, ánh trăng không soi xuống được nên càng tối tăm hơn.

Chiếc đầu lâu giả ở trong đêm tối càng thêm nổi bật, gương mặt ghê rợn đang hướng ra ngoài hạp cốc, trông thật khủng khiếp.

Âu Dương Thu nhìn một hồi, quay sang Tề Đông Dã đứng bên nói:

- Tề lão tiên bối giàu kinh nghiệm giang hồ và biết rành về vùng Vân Quý, chẳng hay có từng đến đây bao giờ chưa vậy?

Tề Đông Dã đang suy đoán vật trắng kia là gì, nghe hỏi liền háng giọng nói:

- Nói ra thật xấu hổ, lão phu tuy từng trải qua nhiều hung hiểm trên giang hồ, chân đi khắp hai tỉnh Vân Quý, nhưng chưa từng đến Tinh Tinh hạp...

ông ngưng chốc lát, tiếp lời:

- Âu Dương thiếu hiệp nội công tinh thâm, thị lực trác tuyệt, đã nhìn thấy rõ đó là vật gì rồi phải không?

Âu Dương Thu gật đầu:

- vâng! Đó là một chiếc đầu lâu giả nhưng có điều vật ấy treo ở đây là có dụng ý gì? Thật khó hiểu nên tại hạ định tìm một vị rành về tình hình ở đây để hỏi.

Tề Đông Dã quay lại hơn trăm hào kiệt phía sau cao giọng người hỏi:

- Chư vị đây có ai đã từng vào tinh Tinh hạp này không?

Mọi người đều im lặng, vậy là không một ai từng đến đây.

Vương Đại Niên tiến tới một bước, cao giọng nói:

- Đã không có vị nào từng đến đây, vậy thì để Vương mạo hiểm tiến tới trước, xem thử vật ấy là gì!

Vừa dứt lời đã sải bước tiến tới. Vương Đại Niên này tính tình bộc trực, nói là làm, không ai cản được.

Bởi chưa rõ tình hình, quả là cần người gan dạ tiến tới trước thăm dò để khỏi trúng kế kẻ địch, nhưng Âu Dương Thu nhận thấy Vương Đại Niên không phải là người thích hợ trong việc này.

Tuy nhiên, Âu Dương Thu chưa kịp lên tiếng ngăn cản, Vương Đại Niên đã tung mình ra xa năm sáu trượng, chàng đành ngưng thần giới bị, hễ có biến là lập tức cứu viện ngay.

Quần hào thấy đều im phăng phắc, lặng chờ kết quả thăm dò của Vương Đại Niên, nào ngờ vị hào sĩ chất phác ấy sau mấy lượt tung mình đến gần nhìn, thấy đó chỉ là một chiếc đầu lâu nhân tạo, bất giác buông tiếng cười vang.

Y nội lực hơn người, tiếng cười vang vọng hạp cốc, trong đêm tối nghe hết như ma khóc quỷ gào, khiến người rùng mình nổi gai ốc.

Quần hào thấy vậy biết là không có gì khác lạ, bèn cùng bước nhanh tới. Vương Đại Niên chờ mọi người đến gần, đưa tay chỉ chiếc đầu lâu giả, lại ha hả cười to nói:

- Chư vị nhìn xem, món đồ chơi này treo ở đây thật là mất thẩm mỹ.

Quần hào ngược mắt nhìn, thì ra là một chiếc đầu lâu giả rất ghê rợn treo lơ lửng ngay giữa hạp cốc, thấy đều rất lấy làm lạ.

Âu Dương Thu thoáng suy nghĩ, chú mắt nhìn vào trong hạp cốc, chỉ thấy hoàn toàn tối mịt sâu thăm thẳm.

hạp cốc bắt đầu từ đây hai bên vách núi đã dính vào nhau, đi tiếp vào sẽ không còn nhìn thấy bầu trời, nghiêm nhiên trở thành một sơn động to lớn.

Giòng suối Cam Lộ vốn nằm giữa hạp cốc, cũng từ đây rẽ vào một bên vách núi, chậm chậm chảy vào trong sơn động.

Trên mặt đất in rõ dấu chân thú, hiển nhiên chúng đã ra từ đây.

Âu Dương Thu với Tề Đông Dã chú ý quan sát tình hình trước mặt, mặc dù cho đến giờ vẫn chưa có gì xảy ra, nhưng người có chút kinh nghiệm giang hồ chỉ cần bằng vào trực giác cũng ý thức được phía trước đây rầy hung hiểm và càng địch tình không rõ, càng cảm thấy ghê rợn.

Rất hiển nhiên, chiếc đầu lâu nhân tạo treo lơ lửng này chính là một vật biểu trưng nhằm cảnh cáo người đến đây, nhưng vì quần hào hiện diện ai cũng chưa từng thâm nhập hạp cốc này nên không người nào biết tình hình bên trong thế nào.

Âu Dương Thu bởi lo cho sự an nguy của các vị nghĩa huynh và Tư Mã Thiển Như, đâu còn màng đến nguy hiểm gì, bèn quay sang Tề Đông Dã nói:

- Tề lão tiên bối, theo nhận xét của tại hạ, hạp cốc này rất là lắt léo, mặc dù đến giờ vẫn chưa có địch xuất hiện, nhưng có thể đoán được là càng vào sâu càng nguy hiểm, vạn nhất có kẻ địch bố trí cạm bẫy ở đây, chờ cho chúng ta tiến vào hết, đối phương phong tỏa đường lui, vậy chúng ta sẽ trở thành cá trong chậu nước còn gì?

Tề Đông Dã ngẫm nghĩ một hồi, hai mắt chớp liên mấy lượt, nghiêm mặt gật đầu nói:

- Âu Dương thiếu hiệp nói rất đúng, lão phu cũng nhận thấy như vậy, nhưng...

Âu Dương Thu tiếp lời:

- Thế này vậy, Tề lão tiên bối với mọi người hãy tạm ở lại đây, để tại hạ một mình vào thăm dò trước, sau đó hãy định liệu, được không?

- Sư huynh, tiểu muội đi với!

Tiểu Thúy nói xong, e lệ nhìn Âu Dương Thu chờ chàng trả lời.

Vương Đại Niên đi đến bên Âu Dương Thu, thành khẩn và kiên quyết nói:

- Vương Đại Niên này đã nói rồi, từ nay dù lên núi đao hay xuống vạc dầu cũng không rời xa Âu Dương thiếu hiệp, tại sao Âu Dương thiếu hiệp lại không cho Vương Đại Niên này đi theo chứ?

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi:

- Vương huynh đã muốn đi cùng tại hạ, hai người có thể tiếp ứng lẫn nhau cũng tốt, nhưng sư muội hãy ở lại đây trông nom La tử tử, ngu huynh sẽ trở lại ngay.

Tiểu Thúy nghe vậy, về e lệ liền tan biến, trở nên u oán nói:

- Không, tiểu muội phải đi với sư huynh mới được!

Âu Dương Thu thấy vị sư muội luôn ngoan ngoãn này giờ đây lại cãi lời mình, bất giác rung động cõi lòng, đành gật đầu nói:

- Thôi được, vậy...

Chàng vốn định để La Võng Cơ ở lại đây nhưng vì không sao yên tâm được nên lại đổi ý nói:

- Vậy sư muội hãy trông nom La tử tử, ngu huynh với Vương huynh đi trước.

Đoạn bèn giao La Võng Cơ đang dìu trong tay trao cho Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy đón lấy tuy có vẻ an ủi nhưng không mấy hài lòng.

Âu Dương Thu tuy nhìn thấy hết thần sắc của Tiểu Thúy nhưng lúc này chàng không có thời gian để suy gẫm tâm trạng nàng, bèn cùng Vương Đại Niên đi vào hạp cốc trước.

Tiểu Thúy phải dìu theo La Võng Cơ, dĩ nhiên đi đứng chậm chạp, đành đi ở phía sau, giữ khoảng cách chừng ba bốn trượng.

Vị tiểu cô nương này đã thâm yêu sư huynh từ lâu, chỉ vì tự thấy xấu xí không tương xứng với sư huynh nên bao tình ý đành giấu kín trong đáy lòng.

Nhưng sau được Thiết Bốc thần y cải sửa dung mạo, nàng đã trở nên can đảm hơn, nay lại nhờ ăn Chu Quả đã nói được nên lửa tình trong lòng càng thêm bốc cao, lòng ghen tuông cũng theo đó nảy sinh, lẽ dĩ nhiên xem La Võng Cơ như là gai trong mắt.

Tuy nhiên, dầu sao nàng cũng là người có lòng dạ hiền lành, nếu không, lúc này nàng chỉ cần một chỉ là có thể lấy mạng La Võng Cơ ngay.

Âu Dương Thu và Vương Đại Niên toàn thân giới bị tiến vào hạp cốc chừng bốn mươi trượng, bỗng phát hiện dấu chân thú trên mặt đất không còn nữa, son động do hạp cốc hình thành đến đây cũng càng thêm chật hẹp.

Hai người đảo mắt quan sát hai bên, thấy trên vách núi bên phải có một phiến đá phẳng lì rộng khoảng hai trượng vuông, nơi giữa khắc một hàng chữ Huyền Đô cung cửa thứ bốn mươi tám rất to lớn.

- Huyền Đô cung... Chẳng lẽ Huyền Đô cung của Đại Nguyên giáo chính là đây ư?

Âu Dương Thu thâm nhủ, đồng thời đưa mắt nhìn xuống đất, chỉ thấy những dấu chân thú chính là đã biến mất ngay dưới cửa đá này.

- Ô, phải rồi! Câu Tiết Nhị anh chẳng đã nói là Huyền Đô cung chủ biết điều khiển thú vật đó sao? Vậy là Tư Mã cô nương với các vị nghĩa huynh hần đã bị Huyền Đô cung chủ bắt đi rồi.

Vương Đại Niên thấy Âu Dương Thu đắm chiêu suy nghĩ, tuy không biết chàng nghĩ gì nhưng không tiện quấy rầy bèn một mình đi sâu vào động.

Âu Dương Thu suy nghĩ một hồi, Tiểu Thúy đã dìu La Vĩng Cơ đi đến gần. Chàng quay đầu lại nhìn, chẳng thấy Vương Đại Niên đâu, sợ y gặp bất trắc, vội đi nhanh vào trong tìm kiếm.

Thì ra sơn động này chỉ đi thêm vài bước là đến một khúc quanh, khi Âu Dương Thu vừa rẽ qua, liền tức sững sờ, chỉ thấy sơn động đến đây là dứt, trước mặt là một đầu lâu đá khổng lồ.

Lúc này Vương Đại Niên đang đứng trước đầu lâu đá, hệt như chiêm ngắm kỳ cảnh, tâm thần hoàn toàn bị lôi cuốn.

Chàng nghe có tiếng nước róc rách, thì ra là hai giòng nước từ trong hai lỗ mắt của đầu lâu đá chảy ra, dọc theo xương má đổ xuống một hồ nhỏ, rồi chảy dọc theo vách núi ra ngoài, thì ra suối Cam Lộ phát nguồn từ đây.

Chàng di chuyển theo ánh mắt lên đỉnh đầu lâu đá, ba chữ Khô Lâu cung như rồng bay phụng múa lại khiến chàng rung động cõi lòng, bất giác lẩm bẫm:

- Khô Lâu cung... Hàm âm Chương... Mẫu thân, người hãy yên lòng nhắm mắt. Hài nhi đã tìm được rồi, hài nhi nhất định sẽ báo thù cho người.

Vương Đại Niên không từng học hành nên không biết ba chữ Khô Lâu cung và cũng chẳng hiểu Âu Dương Thu nói gì. Tuy nhiên, y rất lấy làm thích thú đối với cảnh vật trước mắt.

Âu Dương Thu xúc cảnh sinh bi, lòng ngập đầy hận thù, nhất thời quên hết mọi sự, chỉ một lòng muốn tiến vào Khô Lâu cung để tìm người sử dụng Hàm âm Chương báo thù cho mẫu thân.

Thế nên, chàng sải bước tiến tới xem xét thật kỹ bên dưới đầu lâu đá. Lúc này Tiểu Thúy đã dìu La Vĩng Cơ tới nơi, thấy sư muội đang chăm chú quan sát đầu lâu đá, biết là hần có nguyên nhân, bèn cũng chú ý xem xét.

Bỗng, Âu Dương Thu đưa tay lấy thanh Hàn Mai Kiêm trên lưng xuống, mở lớp vải bọc ngoài ra, hai làn sáng vàng và bạc tỏa rực trong bóng tối khiến Vương Đại Niên kinh hãi lùi ra sau mấy bước, lắp bắp nói:

- Âu Dương Hàn thiếu hiệp... đây là... là kỳ... kỳ báu gì vậy?

Âu Dương Thu đáp gọn:

- Hàn Mai Kiếm!

Đồng thời đã vung tay, bảo kiếm đâm thẳng vào giữa xương má đầu lâu đá Chỉ nghe một hồi tiếng nước chạm vào kim khí, chàng lại rút nhanh kiếm về. Động tác này xem ra chẳng có ý nghĩa gì, nhưng thật ra chàng đã có điều phát hiện.

Thì ra giữa hai má của chiếc đầu lâu đá này là một lỗ hồng, chỉ vì nước từ trên chảy xuống hình thành một bức rèm nước che khuất nên không nhìn thấy được.

Âu Dương Thu đâm một kiếm đã nhận ra vấn đề, lòng mừng khôn xiết, lại cúi xuống nhặt lấy một hòn đá cỡ nắm tay, vận nội lực ném mạnh vào rèm nước, chỉ nghe “thụp” một tiếng rồi không còn phản ứng gì nữa.

Hòn đá không bị chạm vào vật rắn dội ngược về, vậy là đã chứng thực sự suy đoán của chàng không sai, sau rèm nước chính là cửa vào Khô Lô cung.

Thế là, chàng quay lại nhìn Vương Đại Niên và Tiểu Thúy nói:

- Đây chính là cửa vào Khô Lô cung của Đại Nguyên giáo, hai vị hãy ở lại đây bảo vệ cho La tử tử, tại hạ vào trước xem thử, được không?

Vương Đại Niên chưa kịp bày tỏ ý kiến, Tiểu Thúy đã lắc đầu nói:

- Sư huynh không nên mạo hiểm một mình, muốn vào chúng ta cùng vào hết.

- Nhưng La tử tử...

Âu Dương Thu thoáng lộ vẻ khó xử, nhưng rồi kiên định nói:

- Thôi được, sư muội hãy giao La tử tử cho ngu huynh!

Đoạn dùng mảnh vải xanh đã bọc Hàn Mai Kiếm buộc La Võng Cơ trên lưng mình, sau đó nói:

- Đi nào!

Đồng thời hai chân điểm nhẹ trên đất, với thế Phi Điều Đầu Lâm dẫn trước lướt qua rèm nước, Tiểu Thúy liền tức theo sau, Vương Đại Niên cũng vội nổi gót hai người.

Ba người qua khỏi rèm nước, trước mắt quả nhiên là một sơn động rất rộng và sâu thăm thẳm, nhưng cách không xa có một bia đá, trên là hàng chữ đỏ to lớn:

“Qua khỏi đây một bước, chết không có đất chôn.” Vương Đại Niên không biết chữ, bèn thắc mắc hỏi:

- Âu Dương thiếu hiệp, trên bia đá viết gì vậy?

Âu Dương Thu liền đọc cho Vương Đại Niên nghe, y ha hả cười nói:

- Vương Đại Niên này chẳng tin cái trò quái quỷ này, để Vương mỗ đến hủy đi, xem thử họ làm gì được?

Đoạn liền tung mình đến trước bia đá, trong tiếng quát vang cùng lúc tung ra hai chưởng, nhưng bia đá không chút suy suyển khiến y sững sờ đứng thừ tại chỗ.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng vang kinh thiên động địa. Âu Dương Thu cả kinh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bức tường sắt đen ngòm đã hạ xuống phía sau, bít kín sơn động không còn một khe hở.

Vương Đại Niên bởi chưởng không đánh vỡ được bia đá lại còn khiến cho đường lui bị phong bế, lui đến bên Âu Dương Thu ái ngại nói:

- Cũng tại Vương mỗ quá bộ chấp, muốn phá huỷ bia đá ấy nên mới khiến...

Âu Dương Thu vội xua tay ngăn y nói tiếp, an ủi:

- Vương huynh hà tất tự trách, cho dù Vương huynh không động vào bia đá thì bức cửa sắt này cũng vẫn hạ xuống sau khi chúng ta đi vào thôi.

Vương Đại Niên chớp mắt, không hiểu hỏi:

- Tại sao? Chẳng lẽ đây có nhân vật lợi hại gì ở hay sao?

Âu Dương Thu thấy hiện giờ không phải lúc giải thích, bèn gật đầu nói:

- Vương huynh đoán không sai, đây chính là có một nhân vật rất lợi hại, thân hoài tuyệt kỹ độc môn Hàm âm Chưởng, lát nữa nếu xảy ra chuyện động thủ, Vương huynh hãy hết sức cẩn thận. Tại hạ vì muốn báo thù cho gia mẫu, nếu gặp bất trắc, xin Vương huynh đừng màng đến tại hạ, hãy cùng tề sư muội tìm cách thoát thân.

Dứt lời liền sai bước tiến tới.

vương Đại Niên vội theo sau nói:

- Âu Dương thiếu hiệp sao lại xem Vương mỗ là kẻ tham sống sợ chết thế này? Kẻ thù của thiếu hiệp đã ở đây, dù lên núi đao hay xuống vạc dầu Vương mỗ cũng chẳng ngần sợ.

Âu Dương Thu nghe hết sức cảm động, tuy không đáp ngay nhưng lòng thầm nhủ:

- Người này thật là chí tình chí nghĩa, nếu có thể sống rời khỏi đây, mình nhất định phải kết giao mạc nghịch với y...

Bỗng trước mắt bừng sáng, vội chững bước chú mắt nhìn, chỉ thấy một nữ tỳ áo lục tay cầm cung dằng tha thướt đi đến.

Âu Dương Thu vừa định ẩn thân theo dõi, Vương Đại Niên đã bước tới quát:

- Quý nha đầu, nộp mạng đây!

Đồng thời tay phải nhanh như chớp vung ra, chộp vào nữ tỳ áo lục.

Nữ tỳ áo lục như sớm đã đề phòng, chẳng sợ hãi trước sự đột kích của Vương Đại Niên, mắt thấy bàn tay to bè của Vương Đại Niên đã sắp chộp vào vai nàng ta.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, nàng ta đột nhiên xoay người, nhẹ nhàng tránh khỏi thế trao hung hiểm của Vương Đại Niên.

Vương Đại Niên một trao chộp hụt, do bởi thế lao tới quá mạnh, suýt nữa không hãm lại được nên người không khỏi loạng choạng.

Nữ tỳ áo lục giơ ngọn cung dăng trong tay ra, hươ hươ trước mặt Vương Đại Niên, buông tiếng cười khanh khách, lạnh lớt như lạc reo.

Nàng ta cười chưa dứt, Vương Đại Niên đã lại lao đến tấn công.

Lần này Vương Đại Niên quyết phải đắc thủ, hai tay cùng lúc vung ra, một chộp một bổ, uy thế hung hiểm hơn trước gấp mấy lần.

Nhưng nữ tỳ áo lục vẫn không chút nao núng, trong tiếng cười khanh khách, bóng xanh nhấp nhóang, cũng chẳng rõ nàng ta đã sử dụng thân pháp gì, đã nhanh nhẹn thoát khỏi phạm vi thể chưởng Của Vương Đại Niên, ra xa hơn trượng.

Nữ tỳ áo lục cười hóm hỉnh nói:

- Ôi! Tôn giá sao mà vụng về thế này? Hãy cho bản cô nương biết danh tánh là gì vậy?

Vương Đại Niên hai lần xuất thủ không trúng đích lại còn bị đối phương chế nhạo, tức đến cơ hồ lộn gan, gầm to:

- Danh hiệu của đại gia mà ngươi cũng xứng hỏi ư?

Đồng thời tay phải vung lên, một chưởng bổ ra.

Nữ tỳ áo lục lại nhanh nhẹn tránh khỏi một chưởng của Vương Đại Niên, ung dung cười hỏi:

- Tôn giá thật lỗ mãng như một con trâu, chẳng biết điều tí nào, bản cô nương nhường ba chiêu rồi, lẽ địa chủ đã hết, muốn động thủ cứ việc tiến tới đi!

- Hừ! ai cần ngươi nhường chứ?

Vương Đại Niên mặt hằn gân xanh, hai bàn tay bỗng phồng to, nói xong cất bước từ từ tiến tới.

Âu Dương Thu biết Vương Đại Niên đã vận hết toàn lực, nếu xuất thủ tiếp hẳn sẽ dùng đến tuyệt chiêu liêu mạng, đồng thời cũng đã nhận thấy nữ tỳ áo lục này võ công cao siêu, nếu hai người mà toàn lực giao đấu, sự thắng bại khó thể liệu lường.

Thế nên, chàng vội tiến tới mấy bước quát:

- Vương huynh, xin tạm dừng tay, tại hạ có điều cần hỏi vị cô nương này!

Vương Đại Niên đã xem Âu Dương Thu là ân nhân tái tạo, tuy trong lúc thịnh nộ vẫn vâng lời nói:

- Thiếu hiệp đã có điều cần hỏi ả ta, thôi thì để cho ả ta sống thêm chốc lát nữa!

Đoạn giải trừ công lực, lùi ra sau mấy bước, hai tay buông thõng.

Âu Dương Thu thấy Vương Đại Niên vâng lời lui ra, bèn quay sang nữ tỳ áo lục ôm quyền thi lễ nói:

- Tại hạ Âu Dương Thu, xin hỏi cô nương cao tánh phương danh?

Nữ tỳ áo lục đáp lễ, nhoen cười nói:

- Vậy mới phải chứ! Xem tướng công cũng có chút phong thái nho nhã chứ không thô lỗ như người kia.

Đồng thời đôi mắt đen láy hết nhìn Âu Dương Thu lại nhìn La Võng Cơ trên lưng chàng rồi lại hướng sang Tiểu Thúy, không trả lời câu hỏi của đối phương.

Âu Dương Thu thấy vậy, lại mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi cô nương...

Nữ tỳ áo lục khoác tay:

- Tiểu tỳ... tiểu tỳ không có họ!

Âu Dương Thu vừa định hỏi tiếp. Nữ tỳ áo lục lại nói:

- Tên của tiểu tỳ là Tử Quyên!

- Vậy Tử Quyên cô nương, tại hạ xin hỏi, đây phải chăng là Khô Lô cung và cung chủ là ai vậy?

Nữ tỳ Tử Quyên lại nhìn kỹ mọi người một hồi, đoạn mới hé môi cười nói:

- Đây có phải là Khô Lô cung hay không, lúc các vị vào đã biết rồi.

Còn như cung chủ là ai, khi gặp tiểu thư sẽ rõ ngay.

- Tiểu thư của cô nương ư? Tiểu thư của cô nương là ai?

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Tiểu thư của cô nương võ công rất lợi hại và biết sử dụng Hàm âm Chưởng phải không?

Tử Quyên như lòng rất vui sướng khi nghe Âu Dương Thu khen tiểu thư mình võ công lợi hại, chớp mắt mấy lượt nói:

- Phải, tướng công nói không sai chút nào, võ công của tiểu thư có thể nói thiên hạ vô song...

Nàng ta bỗng ngưng lời, ngẫm nghĩ một hồi, lời nói tiếp:

- Tiểu thư có lời mời, tướng công hãy theo tiểu tỳ đi mau, kéo tiểu thư lại quở trách tiểu tỳ nữa!

Âu Dương Thu biết là không thể hỏi ra lẽ gì ở nữ tỳ này, bèn xuôi theo nói:

- Vâng, tại hạ cũng đang định gặp quý tiểu thư, phiền cô nương dẫn đường cho!

Tử Quyên nhẹ gật đầu với Âu Dương Thu, quay người cầm cung dăng đi trước.

Vương Đại Niên tuy đàn độn nhưng ba lần xuất thủ tấn công Tử Quyên đều không trúng đích, lòng cũng tự hiểu, giờ thấy Âu Dương Thu định theo nàng ta đi gặp tiểu thư nào đó, bất giác động tâm, bèn lên kéo Âu Dương Thu một phát, khẽ nói:

- Âu Dương Hàn thiếu hiệp, đừng... đừng để trúng quỷ kế của ả ta.

Âu Dương Thu nhìn y cảm kích cười, thấp giọng nói:

- Vương huynh, không vào hang hổ thì sao bắt được hổ con, chúng ta hãy hết sức cẩn thận được rồi!

Vương Đại Niên không nói gì nữa, cùng Tiểu Thúy sóng vai đi theo sau Âu Dương Thu tiến vào động.

Tử Quyên tay cầm cung đang bước đi, thỉnh thoảng lại quay nhìn ra sau như sợ nhóm người Âu Dương Thu bị lạc vậy.

Âu Dương Thu theo sau Tử Quyên ngưng thần, giới bị, băng qua một đường hầm hẹp dài, phía trước bỗng bừng sáng, cơ hồ không mở mắt ra nổi.

Chàng theo phản ứng tự nhiên đứng lại chú mắt nhìn, chỉ thấy trước mắt lại là một chiếc đầu lâu Khô Lâu cung bằng đá trắng.

Trong hai mắt chiếc đầu lâu này đều có gắn một viên minh châu sáng rực, soi chiếu khắp cả sơn động như thể ban ngày.

Chiếc đầu lâu này ở giữa sơn động, trông như một hòn núi nhỏ, chiếc miệng to há ra đủ nuốt chừng một con voi.

Chung quanh chiếc đầu lâu trông hoác, hoàn toàn không có một vật Âu Dương Thu xem xong, thâm nhủ:

- Chẳng lẽ người của Khô Lâu cung đều ở trong chiếc đầu lâu đá này Quả nhiên, trong chiếc miệng to của đầu lâu đá bỗng thấp thoáng bóng lục, lại xuất hiện hai nữ tỳ áo lục tuổi chừng đôi tám, mày ngài mắt phụng khá là xinh đẹp.

Một nàng búi tóc kiêu cung nữ đi đến trước mặt Tử Quyên nói:

- Tiểu thư chờ đã lâu quá rồi, Tử Quyên tỷ này chưa mau đưa khách vào trong cung đi!

Đoạn đưa mắt nhìn Âu Dương Thu nhoẻn miệng cười.

Tử Quyên cất bước đi về phía miệng đầu lâu đá, vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn Âu Dương Thu nói:

- Âu Dương tướng công, đi nào!

Âu Dương Thu chẳng chút do dự, hiên ngang sải bước theo sau.

Vương Đại Niên với Tiểu Thúy đưa mắt nhìn nhau rồi cũng liền theo sát lưng Âu Dương Thu.

Hai nữ tỳ áo lục chờ mọi người vào hết, cũng liền theo sau.

Miệng đầu lâu quả nhiên là một cửa ra vào, bên trong mới thực sự là Khô Lâu cung, chỉ thấy nền vách sáng choang, lối đi ngang dọc hết sức phức tạp.

Mọi người băng qua một đường hầm dài mấy trượng, đến trước thêm một sảnh đường, Tử Quyên ngoảnh lại cười nói:

- Âu Dương tướng công xin hãy ở đây chờ chốc lát, tiểu tỳ vào thông báo rồi trở ra ngay!

Dứt lời liền cất bước đi vào sảnh đường.

Âu Dương Thu chưa kịp xem rõ tình hình sảnh đường, bỗng nghe từ trong vọng ra tiếng trong trẻo nói:

- Khách quý giá lâm, xin thứ cho đã không viễn nghinh, xin mời vào dùng trà.

Vừa dứt tiếng, Tử Quyên đã trở ra, cười nói:

- Âu Dương tướng công, xin mời!

Âu Dương Thu lặng thình gật đầu, sải bước đi vào sảnh, Vương Đại Niên và Tiểu Thúy theo sát phía sau.

Mọi người vào trong sảnh, chỉ thấy giữa có một bức màn the màu lục buông rủ, biết là tiếng nói trong trẻo vừa rồi chính là từ sau màn the này vọng ra.

Âu Dương Thu thoáng do dự, bức màn the đã từ từ cuốn lên. Rồi thì, mọi cảnh vật sau bức màn the hiện ra, một thiếu nữ áo váy trắng tinh ngồi trên chiếc cầm đôn màu lục, tả hữu đều có một nữ tỳ xinh đẹp đứng hầu.

Thiếu nữ áo trắng ấy che mặt bởi một lớp lụa mỏng màu đen, tuy trông trắng đen rõ ràng nhưng hết sức không hài hòa.

Âu Dương Thu ôm kiếm thi lễ nói:

- Tại hạ Âu Dương Thu, xin hỏi cô nương phải chăng là chủ nhân cung này?

Thiếu nữ áo trắng nhún mình đáp lễ, giọng hết sức dịu dàng nói:

- Các vị khách quý xin mời ngồi, vị tỳ trên lưng âu Dương tướng công đã thọ thương phải không? Hãy bỏ xuống để cho thiếp thân xem thử, không chừng có cách cứu chữa cũng nên.

Âu Dương Thu sờ dĩ bỏ qua Huyền Đô cung mà tiến vào Khô Lâu cung vốn là căn cứ theo những lời của phụ thân đã viết trên Ban Thê Tiểu Trát định báo thù cho mẫu thân, giờ đây lại được thiếu nữ chưa rõ thân phận này đối đãi như khách quý, nên dù lòng đầy thù hận, nhưng trước khi rõ tình hình cũng chẳng tiện phát tác, bèn cũng hòa nhã nói:

- Cô nương không cần khách sáo, tại hạ không có việc chẳng đến điện tam bảo, có vài vấn đề, chẳng hay cô nương có thể thẳng thắn cho biết không?

Thiếu nữ áo trắng thấy Âu Dương Thu không chịu ngồi, bèn nói:

- Âu Dương tướng công có gì xin cứ nói, gia phụ đi khỏi, thiếp thân tạm thay quyền chủ nhân, chỉ cần điều gì biết, rất sẵn sàng phụng cáo.

Âu Dương Thu thoáng ngạc nhiên, đoạn hỏi:

- vậy lệnh tôn chính là chủ nhân cung này phải không?

Thiếu nữ áo trắng gật đầu thừa nhận, Âu Dương Thu lại hỏi:

- Lệnh tôn thượng tánh tôn danh?

- Gia phụ Tư Đồ Lô Minh! Thiếp thân tên là Thuần!

- Vậy xin hỏi Tư Đồ cô nương, lệnh tôn hiện ở đâu?

- Âu Dương tướng công chả lẽ không biết câu, con cái không nên thắc mắc việc riêng của cha, huống hồ thiếp thân là một nữ lưu.

Miệng lưỡi thật sắc bén, Âu Dương Thu cứng họng, cúi đầu trầm tư Thiếu nữ áo trắng bỗng lại nói:

- Tuy nhiên, thiếp thân đã nói trước rồi, điều gì biết sẵn sàng phụng cáo Gia phụ đã phụng mệnh giáo chủ, suất lĩnh người trong cung đến Đại Tuyết Sơn rồi.

Âu Dương Thu bỗng giơ Hàn Mai Kiếm trong tay lên hỏi:

- Tư Đồ cô nương biết thanh kiếm này không?

- Xem ra là một thanh bảo kiếm, nhưng không biết tên gọi là gì!

- Hàn Mai Kiếm!

Tư Đồ Thuần lắc đầu:

- Hàn Mai Kiếm ư? Thiếp thân chưa từng bước chân vào giang hồ, chưa nghe bao giờ.

- Trong võ học của lệnh tôn phải chăng có Hàm âm Chưởng?

- Gia phụ võ học uyên bác nhưng không có môn chưởng pháp ấy!

Đến đó, Âu Dương Thu thấy không còn gì để hỏi nữa, đồng thời do bởi Tư Đồ Thuần trả lời trôi chảy, không hề có điểm nào khả nghi nên chàng chẳng thể không tin hoàn toàn.

Tuy nhiên, có một điều khiến Âu Dương Thu thắc mắc, Tư Đồ Thuần không hề quen biết chàng, vì lẽ gì lại đối đãi với chàng như khách, hoàn toàn không có địch ý thế này?

chàng càng nghĩ càng thấy lạ kỳ, giờ đây Khô Lâu cung tuy đã tìm gặp nhưng chủ nhân Khô Lâu cung không biết Hàm âm Chưởng.

Đồng thời, nếu Hàn Mai Kiếm vốn là vật sở hữu của Khô Lâu cung, Tư Đồ Thuần sao thể không biết?

- Âu Dương Thu tướng công, không lẽ tướng công cần hỏi có vậy thôi ư?

Tư Đồ Thuần vừa nói vừa từ từ đứng lên, ngoắc tay nói:

- Tử Quyên, sao chưa mau dâng trà mời khách, còn đứng thừ ra đó vậy?

- Vâng, thưa tiểu thư!

Tử Quyên cung kính đáp xong, chạy lui ra.

Âu Dương Thu vừa định cất tiếng cảm tạ, Tư Đồ Thuần lại nói:

- Âu Dương tướng công với vị đại hiệp kia và còn vị muội muội này nữa, xin mời ngồi!

vừa nói vừa đưa tay chỉ mấy chiếc cắm đôn trước mặt.

Âu Dương Thu chợt động tâm, thâm nhủ:

- Nghe tiếng nói nàng thật dịu dàng êm ái, hần nhan sắc cũng là một mỹ nhân tuyệt thế, rất đáng tiếc...

Ngay khi ấy, Tử Quyên đã bung một khay trà đỏ hết như bướm liệng đi đến trước mặt Âu Dương Thu, cười duyên dáng nói:

- Tướng công, xin ngồi xuống dùng trà!

Đã đến tình huống này, Âu Dương Thu cũng đành phải tỏ ra khảng khái, ra hiệu cho Tiểu Thúy đứng sau giúp cởi La Vỹ Cơ xuống, đặt ngồi lên cắm đôn, sau đó cảm tạ Tư Đồ Thuần rồi cùng Vương Đại Niên và Tiểu Thúy ngồi xuống.

Lúc này Tử Quyên đã đặt khay trà lên bàn đá, và bốn nữ tỳ áo lục khác mỗi người tay cầm một chiếc ly ngọc mang đến trước mặt Âu Dương Thu bốn người.

Âu Dương Thu đưa tay đón lấy trước, chú mắt nhìn, chỉ thấy nước trà trong ly màu xanh nhạt và hương thơm dịu dịu.

Tư Đồ Thuần chờ bốn người đều đón lấy ly trà, mới cất tiếng nói:

- Xin mời các vị dùng, trà này được pha bằng nước suối Cam Lộ, mùi vị rất ngon.

Theo phép tắc trên giang hồ, khi chủ nhân đãi khách, trà rượu đều phải tự uống trước để chứng tỏ trong trà rượu không có độc, nhưng Tư Đồ Thuần lại không làm vậy, nên Âu Dương Thu nghĩ là nàng quả thật chưa từng bước chân vào giang hồ vì vậy mới không biết phép tắc thông thường ấy.

Nhưng ngay khi Âu Dương Thu đang bung ly trà do dự, mảnh lụa đen che mặt của Tư Đồ Thuần thoáng động đậy, nàng cười nhẹ nói:

- Thiếp thân nhất thời sơ suất đã không noi theo phép tắc giang hồ, nhưng các vị cứ yên tâm, Khô Lâu cung trên đến cung chủ, dưới đến tiểu tốt, thấy đều bằng võ công thắng người, tuyệt đối không biết dùng độc.

Những lời này của Tư Đồ Thuần thoát nghe chẳng có gì là không đúng, nhưng nghĩ kỹ thì thấy rất mâu thuẫn, nàng nói tuy Khô Lâu cung từ trên xuống dưới thấy đều không biết dùng độc, nhưng nàng thì rõ ràng là biết.

Âu Dương Thu tuy nghĩ đến điều ấy, nhưng vẫn cười hào sảng, trước tiên nâng ly trà lên một hơi uống cạn.

Vương Đại Niên với Tiểu Thúy thấy Âu Dương Thu đã uống trà, cũng theo sau mỗi người uống một hớp, chỉ có La Vỹ Cơ tay bung ly trà ngồi thừ ra.

Âu Dương Thu cảm thấy trà thơm ngon khôn tả, bèn cười nói:

- Bình thủy tương phùng, được Tư Đồ cô nương đãi như khách, đừng nói một ly trà thơm, dù là một ly Bát Bộ Đoạn Trường Thang (canh súp) tại hạ cũng rất vui lòng nhận lấy uống hết.

Dứt lời, lại buông tiếng cười giòn. Âu Dương Thu thông minh hơn người, mặc dù xuất đạo giang hồ chưa lâu nhưng đã hiểu được rất nhiều sự việc, những lời hào phóng của chàng hàm nghĩa hết sức rõ rệt.

Tư Đồ Thuần khẽ thở dài:

- Cuộc đời như giấc mộng, thân này phiêu bồng như mây, cô nhân có câu: Có được một tri âm, chết cũng không hối tiếc. Âu Dương tướng công có đồng cảm với thiếp thân không?

- Không chỉ đồng cảm, tại hạ còn thấy cõi đời bao la, thật khó tìm được một người tri âm.

- Ôi! Danh lợi phú quý, tranh cường hiếu thắng, những nhiễu võ lâm. Loài người thầy đều bị một chữ tham làm hại, rốt cuộc rồi cũng chỉ giành được một đồng đất vàng.

Âu Dương Thu không ngờ con gái một chủ nhân ma cung mà lại thốt ra được những lời đầy triết lý như vậy, bất giác xúc động cười nói:

- Tư Đồ cô nương thật thấu hiểu nhân sinh, tại hạ hết sức bội phục.

Tuy nhiên, người trong giang hồ nếu bằng vào võ công và cơ trí cá nhân tranh cường đoạt thắng thì cũng chẳng phải không thể, còn như những kẻ vì tham vọng riêng tư, chẳng từ thủ đoạn tàn bạo gây hên họa kiếp tày trời, liên lụy đến lê dân vô tội, thật tội không thể thứ tha.

Vậy mà lại có kẻ cam tâm thần phục, nổi giáo cho giặc, chẳng hay Tư Đồ cô nương cảm nghĩ thế nào về vấn đề ấy?

Lời lẽ chàng thật học búa, những ngữ Tư Đồ Thần hẳn đuối lý không sao trả lời được.

Nào ngờ Tư Đồ Thuần không hề màng đến những lời xiên xỏ của Âu Dương Thu vẫn với giọng hòa nhã nói:

- Âu Dương tướng công lòng dạ thật từ bi, lại thêm võ công siêu tuyệt, tuổi trẻ tài cao, thật đáng kính phục. Tuy nhiên, chuyện trong võ lâm ân ân oán oán, hư hư thực thực, đối với việc gì cũng không nên nhìn từ một khía cạnh và càng không nên có thành kiến khi phân tích sự việc, nếu không...

Âu Dương Thu tiếp lời:

- Y của cô nương, tại hạ rất không hiểu. Việc Đại Nguyên giáo dùng thủ đoạn đê hèn bắt đồng đạo võ lâm sai khiến thực hiện âm mưu phản loạn, chả lẽ lại có khía cạnh quang minh chính đại hay sao?

- Âu Dương thiếu hiệp xin chớ hiểu lầm, Đại Nguyên giáo đúng hay sai, thiếp thân không muốn trả lời lúc này, nhưng xin đừng liệt bôn cung vào.

- Khô Lâu cung đã chịu sự quản hạt của Đại Nguyên giáo, sao lại không thể liệt vào chứ?

- Việc ấy rồi đây thiếu hiệp sẽ rõ. Tuy nhiên, những điều thiếu hiệp đã hỏi vừa rồi dường như là có thù hằn gì với bản cung, chẳng hay có thể cho biết rõ không? Không chừng thiếp thân có thể giúp thiếu hiệp cũng nên.

Âu Dương Thu suy nghĩ một hồi, đoạn sơ lược thuật lại sự việc ghi lại trong Ban Thê Tiểu Trát của phụ thân.

Tư Đồ Thuần gật đầu, thờ dài nói:

- Vậy thảo nào thiếu hiệp có thành kiến với bản cung, lệnh đường đã chết bởi Hàm âm Chương, môn chương pháp ấy tuy không phải võ học của bản cung, nhưng việc ấy rất có thể gia phụ biết, đáng tiếc là lão nhân gia ấy đã đi khỏi.

- Chẳng hay lệnh tôn dẫn người đến Đại Tuyết sơn vì việc gì vậy?

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ trong chốc lát, lại hỏi:

- Huyền Đô cung ở kế cận đây, chẳng hay chủ nhân cung ấy là ai?

Tại hạ có mấy vị nghĩa huynh đã mất tích trong Tinh Tinh hạp...

- Gia phụ phụng mệnh suất lĩnh toàn bộ đệ tử trong cung đến Đại Tuyết Sơn, thiếp thân tuy không biết rõ tự sự nhưng trước khi ra đi gia phụ có tiết lộ, rất có thể Đại Nguyên giáo sẽ toàn thể phát động trong một ngày gần đây. Còn về cung chủ Huyền Đô cung, nghe đâu là một vị tiền bối danh hiệu là Tam Điệp Ma Địch Lệnh Hồ Cao, người này võ công cao thâm khôn lường, có thể dùng tiếng địch chỉ huy dã thú và giết người trong vô hình. Cung ấy cam bẫy đầy dẫy, có đến bẫy mười hai lối vào lớn, còn cửa thứ bốn mươi tám và bốn mươi chín đều ở trong Tinh Tinh hạp, các vị nghĩa huynh của thiếu hiệp mất tích rất có thể đã bị cung này bắt giữ.

Âu Dương Thu rung động cõi lòng, thảm như:

- Nếu Đại Nguyên giáo định phát động đại sự trong một ngày gần đây, chốn giang hồ khó thể tránh khỏi tai kiếp, lúc này Tư Mã cô nương với các nghĩa huynh lại bị Huyền Đô cung bắt giữ, vậy biết tính sao đây?

Chàng quá lo lắng, bất giác đứng phắt dậy, lòng rối như tơ vò, nhất thời không biết tính sao mới phải.

Tư Đồ Thuần thấy vậy, cũng đứng lên nói:

- Thiếu hiệp chớ quá lo lắng, nếu muốn vào Huyền Đô cung, nếu không hoài nghi, thiếp thân sẵn sàng dẫn đường.

Âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi vị cô nương giấu mặt này, nàng ta rõ ràng là con gái của cung chủ Khô Lô cung, một trong năm cung thuộc Đại Nguyên giáo, nhưng nàng ta lại tự nguyện trở giúp người chống đối lại Đại Nguyên giáo, hành động này thật không sao hiểu nổi.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Cô nương sao lại nói vậy? Tại hạ cảm kích còn chưa kịp, lẽ nào lại hoài nghi cô nương? Có điều tại hạ nghĩ lệnh tôn là một nhân vật lãnh đạo trọng yếu của Đại Nguyên giáo, cô nương làm vậy há chẳng...

- Thiếu hiệp sợ thiếp thân bị người của Huyền Đô cung nhận ra thân phận, sẽ chuốc lấy phiền phức cho gia phụ chứ gì?

- Đâu chỉ là phiền phức, Đại Nguyên giáo có âm mưu độc ác, thủ đoạn đối với người phản giá không cần suy nghĩ cũng biết.

- Vấn đề ấy thiếu hiệp hãy yên tâm, thiếp thân chưa từng với mặt thật gặp người, các nhân vật trọng yếu trong Đại Nguyên giáo tuy biết Khô Lô cung chủ có người con gái tên Tư Đồ Thuần nhưng không ai biết mặt, bây giờ thiếp thân...

Tư Đồ Thuần vừa nói vừa đưa tay lên cởi khăn che mặt ra.

Âu Dương Thu chỉ cảm thấy trước mắt bừng sáng, bất giác sững sờ bối rối, thì ra vị Tư Đồ cô nương này đẹp như thiên tiên.

Chỉ thấy nàng mày như núi sa, mắt như thu thủy, chẳng những trong sáng mà còn khiến người không dám nhìn thẳng, mũi thẳng thơm miệng anh đào, phối hợp với gương mặt bầu bĩnh hiếm có trên đời, tương chừng như Hằng Nga giáng thế.

Âu Dương Thu hai mắt như bị nam châm hút chặt, hồi lâu không chớp, bất giác thâm nhủ:

- Thảo nào nàng ta không muốn với mặt thật gặp người, thì ra là một mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường.

Mỹ nhân này chẳng những thu hút ánh mắt của Âu Dương Thu mà ngay cả Vương Đại Niên trong đời chưa từng gần nữ sắc cũng trở to mắt ra nhìn.

Còn Tiểu Thúy thì chỉ liếc mắt nhìn rồi quay mặt đi. La Võng Cơ lúc này đã uống hết một ly trà, đưa mắt nhìn Tư Đồ Thuần cười ngơ ngan.

Tư Đồ Thuần trước những ánh mắt kinh ngạc lẫn ngưỡng mộ của mọi người, bất giác đỏ mặt thẹn thù người. Nhất là đôi mắt sao khiếp người của Âu Dương Thu hệt như hai thanh kiếm sắc bén xuyên vào cõi lòng nàng, khiến nàng tim đập dữ dội.

- Âu Dương thiếu hiệp sao cứ mãi nhìn người ta thế này?

Tư Đồ Thuần nói ra mấy câu ấy tuy có vẻ e thẹn nhưng đôi mắt như làn thu ba thì lại không rời khỏi gương mặt anh tuấn của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu chẳng rõ dững khí từ đâu có, cười nói:

- Chỉ bởi cô nương quá xinh đẹp nên tại hạ không sao cưỡng lại nổi.

Tư Đồ Thuần dẫu môi phụng phịu:

- Ngươi chưa bao nhiêu tuổi mà đã bẻm mép thế này, rõ ràng không phải người tốt, hãy tự mà vào Huyền Đô cung đi!

Âu Dương Thu cười giả lả:

- Tư Đồ tử tử, xin đừng giận!

Đoạn vòng tay xá dài.

Tư Đồ Thuần nghe Âu Dương Thu gọi mình tử tử, lòng nghe ngọt lịm và hết sức khoan khoái, khúc khích cười nói:

- Trước đông người thế này mà không biết thẹn, ai mà giận kia chứ?

- Nếu Tư Đồ tử tử không giận tiểu đệ vậy thì xin hãy dẫn bọn này đến Huyền Đô cung ngay đi.

Thật ra từ lúc gặp Âu Dương Thu, Tư Đồ Thuần đã phải lòng, sở dĩ nàng cởi bỏ khăn che mặt chính là để tỏ rõ tâm ý, có điều nàng viện lý do thích đáng nên Âu Dương Thu nhất thời chưa hiểu ra thôi.

Tư Đồ Thuần mỉm cười:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy! Tư Đồ Thuần này tuy là nữ lưu nhưng cũng biết câu: một lời hứa đáng ngàn vàng, lẽ dĩ nhiên là phải dẫn các vị đi nhưng phải chấp nhận một điều kiện trước mới được.

- Đừng nói là một, dù một trăm ngàn điều kiện tiểu đệ cũng chấp nhận tất Tư Đồ Thuần mỉm cười bí ẩn:

- Không cần nhiều vậy, chỉ một là đủ rồi!

- vậy điều kiện ấy là gì?

- Bắt đầu từ đây phải gọi là Thuần tử và không được kèm theo hai chữ Tư Đồ.

- Vì vì sao vậy?

- Vậy mà cũng không hiểu, gia phụ là cung chủ sở thuộc Đại Nguyên giáo, nếu vào trong Huyền Đô cung mà gọi cái họ Tư Đồ ra, chẳng phải...

Âu Dương Thu vỡ lẽ tiếp lời:

- Được, từ đây tiểu đệ sẽ gọi là Thuần tử!

- À! Vậy mới gọi mà đệ đệ ngoan chứ!

Tư Đồ Thuần người đã xinh đẹp, tính cũng thật liếng thoắng. Nàng đã muốn giấu thân phận, dùng họ tên giả gì chẳng được, lại cố ý trêu chọc Âu Dương Thu, bảo chàng phải gọi là tử tử, vậy thì Tiểu Thúy cũng đành phải xung hô theo sư huynh.

Nói trắng ra, Tư Đồ Thuần sớm đã nhận thấy thái độ ghen tức của Tiểu Thúy, nàng làm vậy chẳng những có thể tạo mối quan hệ gần gũi với Âu Dương Thu mà còn khiến cho Tiểu Thúy không thể tranh giành với nàng.

Đàn bà đầu sao cũng là đàn bà, lòng dạ đàn bà đôi khi không sao lý giải được.

Tư Đồ Thuần đã bằng lòng dẫn Âu Dương Thu vào Huyền Đô cung, liền bảo Tử Quyên sửa soạn hành trang và bảo hai nữ tử lúc vào trong cái trang theo cùng.

Lát sau, từ trong cửa đá phía phải sảnh đường đi ra một người đàn bà áo xanh tuổi chừng bốn mươi, vẻ như nhũ mầu, theo sau là hai tỳ nữ áo lục tóc dài phủ vai.

Người đàn bà trung niên áo xanh tay cầm một ngọn tiêu đen ánh dài hơn hai thước, một đầu buộc ngù đỏ dài hơn thước. Hai nữ tỳ áo lục đều lưng giắt song kiếm, trên gương mặt xinh đẹp thoáng đượm sát khí Âu Dương Thu thắc mắc nhìn ba nữ nhân, vừa định cất tiếng hỏi Tư Đồ Thuần, người đàn bà trung niên đã lướt đến trước mặt, hai tay trao ngọn tiêu đen cho Tư Đồ Thuần và nói:

- Tiêu thư, binh khí của tiêu thư đây! Bích Nguyệt và Thu Cúc đều đã cải trang xong rồi!

Tư Đồ Thuần đón lấy tiêu, nghiêm giọng nói:

- Tử Quyên! Bích Nguyệt! Thu Cúc! Sau khi theo ta vào Huyền Đô cung ba người phải hết sức cẩn thận, nhớ rồi chứ?

Người đàn bà trung niên với hai nữ tỳ áo lục đồng thanh nói:

- Tiêu tỳ nhớ rồi!

Âu Dương Thu giờ mới hiểu ra, người đàn bà trung niên chính là Tử Quyên cải trang, còn Bích Nguyệt và Thu Cúc chính là hai nữ tỳ đã phụng mệnh theo cùng khi nãy, bất giác buột miệng khen:

- Tư Đồ... à không! Thuần tử, thuật cải trang của quý cung thật là tinh vi Tư Đồ Thuần mỉm cười:

- Chuyện nhỏ nhặt, có gì đáng kể!

Đoạn quay sang hai nữ tỳ khác nói tiếp:

- Hai người hãy ở lại trong cung thận trọng canh phòng, xong việc ta trở về ngay!

Hai nữ tỳ áo lục cung kính vâng mệnh, quay người lui ra.

Âu Dương Thu lại cổng La Vông Cơ lên lưng, đoạn hỏi:

- Thuần tử, khi tiểu đệ vào đây lối ra đã bị cửa sắt bít lại, giờ đi ra bằng cách nào?

Tư Đồ Thuần mỉm cười:

- Lối ấy không thông thì đi lối khác, Thu đệ đừng quên tử tử là con gái của cung chủ ở đây chứ!

Đoạn dẫn trước cất bước đi ra. Âu Dương Thu cười bên lên và cùng Vương Đại Niên, Tiểu Thúy, Tử Quyên, Bích Nguyệt và Thu Cúc lần lượt theo sau ra khỏi sảnh đường.

Tư Đồ Thuần đi trước dẫn đường, mọi người băng qua một đường hầm hẹp dài và tối tăm, vậy là ra khỏi Khô Lâu cung, đến một sơn cốc rất hiểm trở.

Lúc này vầng trăng treo trên đỉnh trời, đêm đã khuya, trong sơn cốc hoàn toàn tĩnh lặng.

Tư Đồ Thuần dẫn mọi người dọc theo vách núi đi được chừng nửa dặm, bỗng dừng lại, đưa tiêu chỉ nói:

- Đến rồi, đây chính là cửa thứ năm mươi tám của Huyền Đô cung.

Âu Dương Thu chú mắt nhìn, chỉ thấy nơi chỉ của Tư Đồ Thuần là một tảng đá to đen ngòm và nhẵn bóng, bất giác ngẩn người, thắc mắc thầm nhủ:

- Đây sao lại là một cửa ngõ của Huyền Đô cung...